

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3ECdo/183/2014
Identifikačné číslo spisu:	7706206441
Dátum vydania rozhodnutia:	21.04.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniela Sučanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7706206441.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej POHOTOVOST', s.r.o. so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpenej JUDr. Martinom Máčajom, advokátom so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, proti povinnej M. M., bývajúcej vo Z., zastúpenej opatrovníkom JUDr. M. C., vyšším súdnym úradníkom Okresného súdu Trebišov, o vymożenie 1 493,73 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 11 Er 302/2006, o dovolaní súdneho exekútora proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 30. decembra 2013 sp. zn. 6 CoE 78/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Účastníkom nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Michalovce uznesením z 18. októbra 2012 č.k. 11 Er 302/2006-21 vyhovel žiadosti oprávnenej o zmenu súdneho exekútora JUDr. Ing. Karola Mihala, pôvodne vedenej u exekútora pod sp. zn. Ex 534/06 na Okresnom súde Michalovce a v ďalšom výkone exekúcie poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, so sídlom v Bratislave, Záhradnícka č. 60, ktorému vec postúpil na ďalšie konanie. Súdnemu exekútorovi JUDr. Ing. Karolovi Mihalovi určil náhradu trov exekúcie vo výške 273,64 €. Trovy exekúcie predstavuje podľa § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 288/1995 Z.z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov, v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 288/1995 Z.z.“) odmena v sume 3,32 € za nasledovné úkony: a/ získanie poverenia na vykonanie exekúcie, b/ doručenie upovedomenia o začatí exekúcie, c/ každé zisťovanie platiteľa mzdy povinného, d/ každé zisťovanie účtu povinného 2x, e/ každé ďalšie zisťovanie majetku povinného 2x, ďalej odmena za zriadenie exekučného záložného práva na nehnuteľnosti vo výške 33,19 € za každú zexekvovanú nehnuteľnosť podľa § 6 vyhlášky, spolu na 5 nehnuteľnostiach, celkom vo výške 165,95 €, náhrada hotových výdavkov vo výške 25,59 € a DPH vo výške 45,61 €, spolu 273,67 €.

Na odvolanie oprávneného proti výroku o trovách exekúcie Krajský súd v Košiciach uznesením z 30. decembra 2013 sp. zn. 6 CoE 78/2013 zmenil napadnuté uznesenie v tejto časti tak, že súdnemu exekútorovi priznal náhradu trov exekúcie vo výške 66,56 € a rozhodol o trovách odvolacieho konania.

Zmenu rozhodnutia odôvodnil poukazom na § 44 ods. 9 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) - ďalej len „Exekučný poriadok“, v zmysle ktorého trovy exekúcie pôvodného exekútora sa vypočítavajú tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie; na rozhodnutie o trovách exekúcie aplikoval analogicky ustanovenia § 14 až 16 vyhlášky č. 288/1995. Podľa názoru odvolacieho súdu len zriadenie exekučného záložného práva ako zabezpečovacieho inštitútu nie je predpokladom uplatnenia odmeny za zriadenie exekučného záložného práva za každú zexekvovanú nehnuteľnosť, ale nárok na odmenu vzniká vtedy, ak dôjde aj k realizovaniu exekúcie predajom nehnuteľnosti. Keďže z exekučného spisu súd nezistil, že by exekútor nehnuteľnosti aj reálne predal, exekučný súd nerozhodol správne, keď priznal súdnemu exekútorovi odmenu aj za zriadenie záložného exekučného práva na nehnuteľnosť v sume 165,95 €. Odvolací súd priznal súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie v sume 55,47 €, [ktorá pozostáva z náhrady hotových výdavkov v súvislosti so zriadením záložného práva podľa § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 288/1995 Z.z. v sume 29,88 € (3,32 € x 9 úkonov) + náhrady hotových výdavkov podľa § 22 ods. 1 vyhlášky v sume 25,59 €], ktorú zvýšil o 20 % DPH, t.j. o 11,09 €, spolu priznal trovy exekúcie v sume 66,56 €. O trovách odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal súdny exekútor dovolanie s odôvodnením, že mu bola v konaní odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a rozhodnutie spočíva na ne správnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Namietal, že odvolací súd nerešpektoval základné právo (majetkové) exekútora zaručené v čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky, ktorým je pohľadávka exekútora vyplývajúca z jeho nároku na odmenu za zriadenie 5 exekučných záložných práv na 5 nehnuteľnostiach, čím došlo nielen k porušeniu jeho majetkového práva, ale aj k porušeniu čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Odvolací súd nepostupoval v súlade s princípmi, na ktorých je založené občianske súdne konanie (§§ 1, 2, 3 O.s.p.), pretože neakceptoval jednoznačnú právnu úpravu priznávania okrem základnej odmeny podľa § 4 ods. 1 v spojení s § 5 ods. 1, 2 vyhlášky č. 288/1995 Z.z., resp. odmeny vypočítanej podľa § 14 až 16 vyhlášky, aj ďalšiu odmenu za zriadenie exekučného záložného práva na nehnuteľnosti v prípade, ak zriadil exekučné záložné právo na nehnuteľnosti vo výške 33,13 € za každú takto zexekvovanú nehnuteľnosť podľa § 6 vyhlášky. V dovolaní uviedol podrobný výklad na ne vzťahujúcich ustanovení vyhlášky č. 288/1995 Z.z., v rozpore s ktorými odvolací súd v dôsledku ich nesprávnej interpretácie rozhodol nesprávne o náhrade trov exekúcie, keď mu nepriznal odmenu za zriadenie exekučného záložného práva na nehnuteľnostiach. Z uvedených dôvodov žiadal zrušiť uznesenie odvolacieho súdu v napadnutej časti a vec mu v rozsahu zrušenia vrátiť na ďalšie konanie.

Oprávnená a povinný sa k dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p. a § 37 ods. 1 Exekučného poriadku), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré ním možno napadnúť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V danom prípade smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. V zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. ale ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. neplatia (o. i.) vtedy, ak ide o uznesenie o trovách konania.

Konštantná judikatúra najvyššieho súdu považuje trovy exekúcie za trovy konania (viď uznesenia najvyššieho súdu z 13. októbra 2010 sp. zn. 6 Cdo 80/2010, z 15. októbra 2010 sp. zn. 3 Cdo 170/2009, z 3. októbra 2011 sp. zn. 5 Cdo 170/2011 a z 13. septembra 2011 sp. zn. 6 Cdo 4/2011). Názor, že trovy exekúcie sú trovami konania, zastáva dovolací súd aj v preskúmvanej veci. Prípustnosť podaného dovolania, ktoré smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu o trovách, je vylúčená ustanovením § 239 ods. 3 O.s.p.

Vzhľadom na to by dovolanie súdneho exekútora bolo procesne prípustné, iba ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd vedúcich k zmätočnosti. Dovolací súd skúmal (§ 242 ods. 1 O.s.p.), či v konaní nedošlo k niektorej z väd uvedených v § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania súdneho exekútora preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Z obsahu dovolania (§ 41 ods. 2 O.s.p.) vyplýva, že podľa názoru dovolateľa mu v konaní bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že odvolací súd nedostatočne odôvodnil rozhodnutie a svoje rozhodnutie založil na nesprávnom právnom posúdení.

O odňatie možnosti pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide v prípade procesného postupu, ktorým súd znemožnil účastníkovi konania realizáciu procesných oprávnení priznaných mu v občianskom súdnom konaní (napr. oprávnenia byť prítomný na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod.).

K námietkam dovolateľa týkajúcich sa nedostatkov odôvodnenia dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu (nepreskúmateľnosť), treba uviesť, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ (poznámka dovolacieho súdu: v čase podania dovolania sa jednalo o ustanovenie § 237 písm. f/). Toto stanovisko bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016.

Najvyšší súd, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorých spočíva predmetné stanovisko, skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd však nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie.

Dovolateľ zastáva názor, že súdy mu odňali možnosť pred súdmi konať tým, že vec nesprávne právne posúdili. Pokiaľ ide o námietku nesprávneho právneho posúdenia veci, treba uviesť, že ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu (s jeho procesným postupom v konaní, so samou procedúrou prejednávania veci súdom) a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením veci súdom, ktoré spočíva v aplikácii hmotnoprávneho alebo procesného predpisu na zistený skutkový stav, a ktoré je vyjadrené vo finálnom produkte občianskeho súdneho konania - v rozhodnutí, sa vo všeobecnosti účastníkovi tohto konania neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď aj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je v rozhodovacej praxi senátov najvyššieho súdu všeobecne

považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť iba procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov samo osebe nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď R 54/2012 a tiež napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011). Nesprávnym právnym posúdením vecí súd totiž neznemožňuje účastníkovi konania realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia a neodníma mu možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Vzhľadom na to, že prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z ustanovení § 239 O.s.p. ani § 237 O.s.p., odmietol najvyšší súd dovolanie súdneho exekútora podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný.

Náhrada trov dovolacieho konania nebola účastníkom priznaná, lebo v dovolacom konaní nemal dovolateľ úspech a ostatní účastníci nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy tohto konania (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.